

gaa den Vej, vi gik, der var ingen anden, hvis vi vilde følge Sandheden og holde os paa Lovens Grund, og for Resten heller ikke, selv om vi vilde sætte os ud derover, hvad vi selvfølgelig ikke vilde. Det var en Vej langs med en Afgrund, men det var den eneste, og Fremtiden vil sikkert vise, at vi handlede rigtigt ved ikke at forsøge en delvis Rekonstruktion, som meget snart igen vilde have vist sig uholdbar. Vi var klare over, at skulde Banken reddes, maatte det ske nu, en ny, altsaa en tredie, Rekonstruktion om kort Tid igen var efter Bestyrelsens Mening ganske umulig og ganske uforsvarlig.

Ud fra denne Grundbetragtning, som hele Bestyrelsen havde, var det ogsaa, at vi meget indtrængende bad Statsministeren, ikke om en foreløbig Lov, saaledes som den ærede Ordfører for Socialdemokraterne mente, men hurtigst mulig om Lovhjemmel; saa maatte det selvfølgelig overlades til Ministeriet, om det vilde vælge en foreløbig eller en endelig Lov. Jeg skal dog sige, at jeg gik ud fra som selvfølgeligt, at det vilde blive en foreløbig Lov, og jeg vilde gøre alt, hvad jeg kunde, for at forsvare Ministeriet, hvis det blev angrebet for at have udfærdiget en saadan foreløbig Lov. Men den Skrivelse, der foreligger, bad kun om hurtigst mulig Lovhjemmel. Jeg maa altsaa til den ærede Ordfører sige, at vor Henvendelse gik ud paa Lovhjemmel, men jeg vil ikke genere mig for at tilføje, at var jeg blevet spurgt om, hvad jeg tænkte mig, vilde jeg absolut have svaret: en foreløbig Lov. Jeg indrømmer altsaa, at jeg gik ud fra som en Selvfølge, at det blev en foreløbig Lov, og jeg talte med Statsministeren ud fra den Forudsætning. Havde Statsministeren imidlertid sagt til mig: Hr. Rytter, giv mig et Raad, jeg er ved at udstede en anden foreløbig Lov, skal vi ikke tage denne her med samtidig — saa vilde jeg have sagt: Nej, kære Statsminister, lad det andet blive et ufødt Barn, nøjes med det her, tag ikke det andet med. (*Afbrydelse*). Jeg hører, at det blev et ufødt Barn. Nej, det blev et født Barn, det blev nemlig et Barn, der var dødfødt.

Altsaa ud fra denne Grundbetragtning, som hele Bestyrelsen havde, var det, at vi meget indtrængende bad Statsministeren ikke om en foreløbig Lov, hvad vi dog gik ud fra blev Tilfældet, men om hurtigst mulig Lovhjemmel for en Likvidation. Grunden til, at vi bad om hurtig Lovhjemmel, var, at det stod for hele Bestyrelsen saaledes, at det gjaldt om at

redde, hvad reddes kunde, for Sparerne, og vi mente, det bedst kunde opnaas ved en øjeblikkelig Forhandling mellem Likvidationskomiteen og Filialerne, dels for at de Filialer, der ønskede det, kunde blive selvstændige saa hurtigt som muligt for at bevare deres gode Forbindelser, og dels for at de andre Filialer eventuelt kunde være attraaværdige Købeobjekter for andre Pengeinstitutter. Derved vilde Tabet for Sparerne blive meget mindre, mente vi, end hvis man ikke handlede hurtigt.

Hvad selve den her foreliggende Lov angaar, kan vi billige, at den er udstedt som foreløbig Lov, da Regeringen maatte gaa ud fra, at begge Rigsdagens Ting vilde billige det, og det gjaldt om at handle hurtigt, og da der ikke var Anledning til at indkalde Rigsdagen, hvis der ikke var andre Grunde til det. Vi billiger ligeledes Lovens Indhold, der er overensstemmende med Indholdet af den af Rigsdagen vedtagne Lov om Revisions- og Diskontobanken, men ikke med den foreløbige Lov, der blev udstedt af Regeringen den Gang.

Jeg for mit Vedkommende havde haabet, at dette Sammenbrud kunde være forløbet roligt og værdigt, og at det maatte blive overladt til en fremtidig nøgtern Betragtning at afgøre, hvor Ansvar for Sammenbruddet laa. Men der viste sig snart Tegn paa det modsatte, først den højtærede Statsministers Udtalelser paa forskellige Møder, navnlig hans Udtalelser i Ræbild og det deraf følgende Interview med „Nationaltidende“. Interviewet kan vi lade ligge, det er kaldt tilbage, men tilbage er Statsministerens Taler de forskellige Steder: Vilde vi tale om Arbejdsprovisoriet, vilde Statsministeren tale om Andelsbanken. Trusler i det hele taget er altid uheldige og særlig Trusler fra en Statsministers Side, de er ikke forenelige med hans høje Embedsstilling. Dertil kommer ogsaa, at de var ganske overflødige. Vil den højtærede Minister tale om Andelsbanken, er vi selvfølgelig rede. Svaret fra vor Side maatte nødvendigvis blive: Vi har intet imod at faa klargjort, hvor Ansvar ligger i denne Sag, eller hvorledes det skal fordeles. Vi har intet imod at diskutere, om den højtærede Statsminister, der som Oppositionsfører var saa kritisk i den Slags Spørgsmaal, nu i Januar, Februar, Marts Maaneder havde glemt sin tidligere Kritik og derfor gik med til en Støtteaktion, som man paa det Tidspunkt, altsaa fra den 22. Januar til den 20. Marts, burde kunne se ikke kunde holde, naar man blev udstyret med de Oplysninger,